

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 18701/2022
22.12.2022. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, против тужених АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Смиљана Обрадовић из ... и ББ, непознатог пребивалишта, чији је привремени заступник адвокат Ненад Живковић из ..., ради утврђења ништавости уговора и иселења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2141/22 од 22.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2141/22 од 22.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2141/22 од 22.06.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца Града Београда и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду 1П 5649/18 од 01.02.2022. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је ништав уговор о купопродаји стана закључен између АА из ... као продавца са једне стране и ББ из ..., као купца са друге стране, оверен пред Другим општинским судом у Београду под Ов 6853/01 дана 15.05.2001. године и да се обавезу тужени АА и ББ да се са свим лицима и стварима иселе из стана број .. у ул. ... број .. у Београду и испражњен стан предају тужиоцу Граду Београду на слободно располагање и управљање, те обавезан тужилац Град Београд да туженој АА исплати на име трошкова парничног поступка укупан износ од 351.000,00 динара. Одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и првотужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења ништавости уговора, иселења и предаје непокретности поднета је 21.10.2004. године (као противтужба по којој је поступак издвојен), а у тужби није била означена вредност предмета спора. По налогу суда тужилац је поднеском од 14.04.2005. године означио вредност спора 1.260.000,00 динара. Поступак је прекинут 28.12.2005. године и настављен 02.09.2015. године, након чега је тужилац у поднеску од 31.12.2015. године навео вредност предмета спора 7.922.880,00 динара. У пресуди првостепеног суда П 483/17 од 15.11.2017. године није наведена вредност предмета спора, као ни у решењу другостепеног суда Гж 6852/18 од 08.11.2018. године којом је наведена пресуда укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, а ни у потом донетим пресудама првостепеног и другостепеног суда.

Другостепена пресуда против које је ревизија изјављена донета је 22.06.2022. године, након ступања на снагу новела Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14).

Према новелираном члану 403. став 3. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Тај износ је према члану 23. став 3. Законом о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14), релевантан за оцену дозвољености ревизије у свим поступцима који су правноснажно окончани након ступања на снагу наведених измена.

Овај имовинско-правни спор који за предмет има неновчано потраживање, правноснажно је решен 22.06.2022. године. За оцену о дозвољености ревизије меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио по позиву суда и износи 1.260.000,00 динара, имајући у виду да странке нису сагласно одредиле другачију вредност предмета спора, нити ју је суд решењем утврдио, а да с тужиочеве стране накнадно измењена вредност предмета спора на 7.922.880,00 динара није од утицаја на дозвољеност ревизије, јер је супротна одредбама члана 34. раније важећег Закона о парничном поступку, односно идентичним одредбама члана 33. важећег Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора износи 1.260.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 21.10.2004. године (курс износио 1 еуро/75,8414 динара) одговара динарској противвредности 16.613,6174 евра, а на дан означавања вредности предмета спора 14.04.2005. године (курс износио 1 еуро/81,3245 динара) одговара динарској противвредности 15.493 евра, дакле не прелази динарску противвредност 40.000 евра, Врховни касациони суд је нашао да ревизија према члану 403. став 3. ЗПП, није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци решења.

Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић